

[Rager.]

jeg maa ønske det ført ud i Livet, og den Baggrund, hvorpaa jeg vil mene det skal behandles her i Rigsdagen. Men jeg vil dog gerne desuden gøre nogle faa Bemærkninger til enkelte af Lovforslagets Paragraffer.

Se, det Afsnit, som hedder Tredie Kapitel: Om Betalinger til Udlandet, peger jo ganske tydeligt paa, at nu efterhaanden viser Konsekvenserne sig, de uømgængelige Konsekvenser af, at Landene efterhaanden har forladt Gulddækningen for deres Valuta. I det Øjeblik den er forladt, kommer vi ind i Clearingsystemet. Det maa være et Vareudvekslingssystem, hvoraf det tidligere System afløses, og Interessen for de resterende Guldbeholdninger, der endnu ligger rundt om i Europa, maa derved uvægerlig blive mindre og mindre, og i den Del af Verden, der efterhaanden kommer til at eje alt Guldet, vil dette jo blive mere og mere værdiløst; den Dag, da 100 pCt. af Guldet ligger paa den anden Side af Atlanterhavet, har det vel overhovedet mistet Interessen. Vi maa naturligvis se i Øjnene, at en Ikke-Gulddækning, en Borteliminering af det gamle Reguleringsystem mellem et Lands Køb og dets Evne til at betale, vil bevirke, at vi kommer ind paa en ren Vareclearing, som vi er kommet det her.

Med Hensyn til § 3 vil jeg gerne gøre mig til Talsmand for, som andre har gjort det, at Afgiften paa de 2,5 pro mille falder bort. Jeg tror, det vilde være heldigt og rigtigt, om det skete; væsentlige Indtægter er det jo dog ikke, det drejer sig om. Jeg ved, at Valutakontoret her omkring 1. Juli udsendte Meddelelse til de Importører, de har i deres Kartotek, om, at de kunde vente i det kommende Halvaar uden Ansøgning, blot paa Paaskrav, at faa tildelt Valuta-bevillinger paa Tyskland indtil det og det Beløb, for saa vidt de fremsatte Ønske derom inden 31. August. Nu vil mange vel sige: Ja, jeg vilde egentlig gerne have en Attest til et Beløb af 400 000 Kr. Hvis den paagældende saa gaar op og faar Attesten paa de 400 000 Kr., kan han lægge den uden Afgift i sin Skuffe, men den Dag, han faar hjem for de første 5 000 Kr. paa sin Attest, skal han stemple den med 1.000 Kr., og saa er han maaske ikke sikker paa, at Forholdene udvikler sig saadan, at han senere kan faa hjem for de resterende 395 000 Kr.

Nu sker der jo den Ændring, at Datoen, den 31. August, falder bort. Forholdet maa vel ogsaa være det — det vil jeg i hvert Fald, saafremt Afgiften bibeholdes, gerne høre

den højtærede Ministers Udtalelse om —, at Importører maa kunne faa Attester flere Gange i Løbet af en Periode, for hver Varesending, hvis de ønsker det, eller i hvert Fald for visse Portioner, saaledes at de ikke er nødt til at tage en Attest for et Halvaar paa et stort Beløb, hvoraf maaske en Del aldrig kommer ind, og saa har de betalt en Importafgift, de ikke faar Glæde af. Den højtærede Minister vil maaske sige, at Afgiften kan søges tilbagebetalt. Ja, man kan søge Tilbagebetaling, men Svaret lader, i hvert Fald efter min Erfaring, vente temmelig længe paa sig.

Med Hensyn til det Vareforsyningsraad, som skal nedsættes, har den tidligere Minister for Handel, Industri og Søfart ifølge Folketingstidende Sp. 4875 udtalt, at det skulde være „en mindre Forsamling, først og fremmest repræsenterende Erhvervenes Hovedorganisationer“. Jeg kunde ønske — men det egner sig maaske mere til en Forhandling i Udvalget — at faa at vide, om det er Ministerens Tanke, at det skal være Erhvervenes Hovedorganisationer, der udpeger Repræsentanter til dette Raad, eller om det er Ministerens Mening selv blandt Erhvervsfolk at vælge dem, som han anser for de bedst egnede. Vi har jo været udsat for, har jeg i hvert Fald forstaaet, at man fra Erhvervenes Side ønskede nye Ansigter paa Ministerpladserne. Var der noget at sige til, hvis Politikerne en Gang sagde: Skulde vi ikke ogsaa se nogle nye Ansigter fra Erhvervenes Side? Jeg synes, at man i nogen Grad har været udsat for at se Gengangere ogsaa fra den Side. Der er jo en hel Del Handelsfirmaer, der ikke netop anser sig for tilfredsstillende repræsenteret ved den Anstalt, hvor de er tvangsindlagt, og som hedder Grosserer-Societetet. Derfor tror jeg, at det vilde være nok saa godt — men vi kan jo tale om det i Udvalget —, om den højtærede Minister selv udpegede Folk, som var fuldkommen frit stillede, men naturligvis raadede over netop den Sagkundskab, som skulde bruges her.

Til det ærede Medlem Hr. Prieme vil jeg gerne angaaende hans Udtalelse om, at Ankenævnet skulde være suverænt, sige, at det er vist en lille Smule farligt, og saa vidt jeg kan se, er det egentlig i Modstrid med, hvad der normalt plejer at være Tilfældet med saadanne Institutioner. Nu er det jo saaledes, at det er den højtærede Handelsminister, der træffer den endelige Afgørelse, men saa vidt jeg forstaaer, plejer den at gaa i samme Retning som Ankenævnets Flertals.